

V ČASE

**VĚRA
KRPÁLKOVÁ**

V ČASE

Věra Krpálková

*Vydáváme se v čase na dobrodružnou cestu
a nevíme, co pro nás život připravil.
Kdo ví, co bude dál...?*

V ČASE 0

MĚSÍČNÍ SONÁTA

Ze stavu beztlíže, ne podobném pozemskému dřímání, mě vytrhla příjemná hudba.

Zaposlouchala jsem se.

Beethovenova Měsíční sonáta.

Máma mi ji často přehrávala. Už několik měsíců, skoro denně. Doprovázená tou úchvatnou zvukovou kulisou ke mně něžně promlouvala. Vyprávěla mi spoustu věcí, ale nejraději o tom, jak se poznali s tátou. Jak byli u moře, tancovali spolu a smáli se. Popisovala západ slunce, horký písek a nekonečnost majestátní mořské hladiny. Vzpomínala na zázrak přicházejícího nového dne...

...i nového života, o kterém se o pár týdnů později dozvěděla.

Beethovenova Měsíční sonáta ji připomínala hvězdnou oblohu i v hvězdy v očích mého otce.

Při tom vyprávění byla máma vždy šťastná. Poznala jsem to podle jejího hlasu. Byl klidný, vyrovnaný a pokojný.

Poslední půlhodinu mi však maminka klidná a vyrovnaná nepřipadala. Cítila jsem z ní jakousi nejasně definovatelnou frustraci. Nevědomky ji na mě přenášela, tak jsem to vyřešila po svém. Strčila si palec do pusy.

Musím si ten zlozvyk ještě chvíli v klidu užít. Až se narodím, vrhnou se na mě a začnou mě to odnaučovat.

Protáhla jsem se a kopla pravačkou.

„Ouf!“ hekla maminka. „Hernajs, jsem okopaná jak brambora.“

„Třeba se nám narodí fotbalista,“ zažertoval tatínek někde zblízka a já si nebyla jistá, zda to je vzhledem k mámině současné nestabilní náladě prozíravé.

Tátův hluboký hlas miluju. Spokojená, že mám oba rodiče právě teď blízko sebe, natáhla jsem druhou nohu.

„Úúú! Další kopanec! Chvilí nemám klid,“ slyším mámin rozmrzelý hlas a zní mi nevděčně. Když jsem tě kopala koncem čtvrtého měsíce, bylas nadšená, postěžovala jsem si v duchu, ale to už slyším mamku podrážděně pokračovat.

„Dítě uvnitř, ty vzadu...“

Je naprosto zřejmé, že viníkem je maminčin momentální nedostatek serotoninů a endorfinů, vysvětluji si její stav. Chudák táta. Buď takové vysvětlení neměl po ruce nebo ho zaplavil adrenalin a kortizol dřív, než stačil ovládnout svoje reakce. Proto vybuchl: „Promiň, že tě ještě pořád miluju!“

„Jak mě můžeš milovat, když vypadám jako velryba,“ ozvalo se plačtivě.

„Ale no tak, Alenko, to víš, že tě miluju,“ zaznamenala jsem u táty změnu tónu. Byla v něm jakási uklidňující něha. Něco, co mě hýčkalo a ukolébávalo.

Ty správné hormony v mámině těle začaly konečně vítězit nad nesprávnými. Podrážděnost ustoupila štěstí. Maminka začala pravidelně a klidně dýchat a já zaslechla sametové: „Podívej se, jak jsi krásná...“

S těmi slovy začal táta pomalu a s citem vyjmenovávat jednotlivé anatomické části ženského těla.

Mám moudrého otce, nafoukla jsem se pýchou a obdivem.

„Opravdu se ti líbím?“ potřebovala slyšet sladké ujištění.

„To víš, že jo, Ali.“

„Víš, někdy...“

„Nech těch nesmyslů, Alíku.“

„Taky tě miluju...“

...a pak hlasy zeslábly a já opět slyšela krásnou hudbu.

Měsíční sonáta...

Jen usnout ne a ne, protože něco v neustále se stupňujícím rytmu hudby štouchalo do mých zad.

V ČASE 5

POHÁDKA

Pohádka na dobrou noc

Statečný princ se prodíral neohroženě hustým křovím. Trnité šlahouny se mu stavěly do cesty, jako by byly živé. Tasil meč a krok po kroku si prosekával cestu. Byl zemdlený, paže ho bolely, nepřístupné houští snad nemělo konce. Princ však nepolevil. Popoháněla ho láska. Někde za lesem, prozatím schovaná jeho zraku, tam je ve vysoké věži uvězněná jeho princezna, milovaná Jasmínka. Tato nepatrná vzpomínka mu dodala novou sílu a odvahu a princ se znovu s vervou pustil do boje se začarovaným lesem. A tu, jakoby zázrakem, se větve rozestoupily a odhalily štíhlou bílou věž. Nahoře, až skoro u nebe, uviděl v okně šťastný princ dívčinu se zlatými vlasy, jak mu mává na pozdrav.

Středa podvečer před restaurací Good noodles

Nevím, co mě to napadlo vylézt na tu pitomou zeď. Táta přeci říkal: Tady stůj a ani se nehni. Za chvíli jsem zpátky. Ale mě ta chvílka připadla jako hodina. Stejně to není spravedlivý, rozumovala jsem, hodina v bazénu uplave dřív, než bych chtěla, ale hodina ve školičce se někdy vleče jak rozvařená špageta. No a s tady tou chvílkou to bylo stejné. Vlekla se a vlekla a nebyl jí konec. Proto jsem

ted' v maléru. Proto ted' sedím na té vysoké bílé zdi, svoje blond'até vlasy vypadané z gumiček a zamotané do hloupých větví ještě hloupějšího keře. Sedím na té zdi, nevím jak dolů a mávám rukama na úplně, ale úplně cizího kluka. Jestli si mě všimne, jistě mi pomůže... Protože kdybych tu tvrdla jen o minutu dýl, tak mě táta nenajde na tom fleku, kde jsem měla stát, spadnu na zem jak hruška padavka a navíc se asi počůráám. Zamávala jsem na toho kluka znovu. Halo! Tady jsem, tady nahoře, sípu. A on? Právě se o kousek víc otočil... a opravdu, uviděl mě. Zatřepala jsem pravačkou. To mělo znamenat: Pojď sem!

Kdybych se nebála, že hupnu po hlavě dolu a za sebou nahoře nechám svůj blond skalp, mávala bych i levou. Ale pravá ted' musela stačit. A taky stačila. Kluk jistě moje signály pochopil, protože loudavým krokem se začal šourat ke mně. Napadlo mě: Jde mě zachránit! Jako v té pohádce... a když byl skoro na dosah, usmála jsem se na něj. Co tam děláš? zeptal se. Vylezla jsem sem a ted' nemůžu dolů. Pomůžeš mi? Podrbal se na tváři a zakroutil hlavou.

Tak proč jsi tam lezla? Seš snad pitomá? A šouravým krokem se loudal pryč.

Pohádka na dobrou noc

Jakmile rytíř ve stříbrné zbroji vstoupil do sálu, nespustil z princezny Ludmily oči. Jistým krokem došel až k ní, hluboce se poklonil, uchopil její prsty do svých a políbil její něžnou ruku. Pak

poklekl a s pravou rukou položenou na srdci pravil: Spanilá princezno, jak jsi krásná. Jak líbezné jsou tvoje tváře...

Sobota odpoledne na hřišti

Pískoviště miluju! Tady moje fantazie nezná meze. Když jsem upevnila poslední věž hradu, začala jsem rozmísťovat svoje lego figurky. Kuchaře, paní a pána na nádvoří, dalšího chlápka na hradby a zbyly mě dvě. Ty jsem si schovávala nakonec. Právě jsem vymýšlela, jak dát princeznu do věže a nepobourat jí, když jsem si všimla toho zrzounka. Opíral se o modrou konstrukci prolézačky, v ruce lahev s coca colou, a koukal, co dělám. Princezna se mi povedla posadit na věž. Co s rytířem? Kde bude stát, aby na svou vyvolenou dámu hezky viděl?

Koutkem oka jsem zaznamenala, že se zrzounek blíží. Co to je? zeptal se a tvářil se zarputile. Hrad, pípla jsem nesměle a natáhla ruku s rytířem pod věž. Zrzounek odšrouboval lahev a než jsem tomu mohla zabránit, vylil její tmavý obsah před hradby. Cola cákala, písek mokval a hradby s věží se začaly sesouvat. Co to provádíš? zaječela jsem. Nemělas tam vodní příkop, usoudil zřejmě logicky, ale mě žádná logika v tu chvíli nezajímala. Věž se zhroutila, princezna plavala v sladkém rybníce a mně tekly slzy po tvářích. Žádný zrzounek, drzounek je to! pomyslela jsem si a řekla mu: Zkazil jsi to! Nakrčil nos, kopnul našťavaně do zbytku hradního valu a vyplázl na mě jazyk. Chtěl jsem pomoci, řekl a odešel.